

FLORIANUS

Tygodnik parafii św. Floriana w Brwinowie nr 3 (15) rok II

17.01. 2021 r.

II Niedziela Zwykła Liturgia Słowa

Pierwsze czytanie: 1 Sm 3,3b-10.19 (*Powołanie Samuela*)

Psalm responsoryjny: Ps 40,2 i 4ab.7-8a.8b-10

Drugie czytanie: 1 Kor 6,13c-15a.17-20 (*Wasze ciała są członkami Chrystusa*)

Ewangelia: J 1,35-42 (*Powołanie pierwszych uczniów*)

TYDZIEŃ MODLITW O JEDNOŚĆ CHRZEŚCIJAN

18-25 stycznia

2021

*Trwajcie w mojej miłości,
a przyniesiecie obfity owoc.
(por. J 15,5-9)*

„Trwajcie w mojej miłości, a przyniesiecie obfity owoc” – pod tym hasłem będzie przebiegał Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan 2021. Tym razem materiały do ekumenicznych modlitw przygotowane zostały we wspólnocie Grandchamp w Szwajcarii. Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan odbywa się co roku między 18 a 25 stycznia. To czas, gdy chrześcijanie różnych wyznań spotykają się na całym świecie na ekumenicznych nabożeństwach, modlitwach, konferencjach, koncertach i innych spotkaniach. Nabożeństwo centralne Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan 2021 odbędzie się w sobotę, 23 stycznia, o godz. 18:00 w rzymskokatolickiej archikatedrze w Łodzi. Ze względu na pandemię COVID-19 Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan w 2021 r. będzie wyglądał inaczej niż w latach ubiegłych.

Parafia

Rzymskokatolicka św. Floriana

ul. Biskupicka 2
05-840 Brwinów
tel. + 48227296144
florianustv@gmail.com
<http://swflorian.home.pl/>

Duszpasterze:

Proboszcz: .
Ks. Maciej Kurzawa
Wikariusze:
ks. Mariusz Białęcki
ks. Dariusz Drozdek
ks. Wojciech Koszutecki
Pomoc duszpasterska:
Ks. Marian Wnuk

Kancelaria parafialna:

Poniedziałek - piątek
godz. 9.00 - 10.00
16.30 – 17.30
sobota
9.00 – 10.00

DYŻURY KSIĘŻY

Poniedziałek: ks. Mariusz
Wtorek: ks. Proboszcz
Środa: ks. Mariusz
Czwartek: ks. Dariusz
Piątek: ks. Wojciech

Msze św.

Niedziela

7.00, 9.00, 10.30, 11.45,
13.00,
14.30 (w ryccie łacińskim),
18.00

Dni powszednie

7.00, 8.00, 18.00

Nabożeństwa stałe:

Nowenna do MB
Nieustającej Pomocy
w środy o godz. 18.00
Koronka do Miłosierdzia
Bożego w piątki po Mszy
św. wieczornej
I piątki miesiąca Adoracja
Najśw. Sakramentu po
Mszy Św. wieczornej
I Sobota miesiąca
o godz. 8.00 Msza Św.
wynagradzająca ku czci
Niepokalanego Serca NMP

Odwiedziny chorych

na indywidualne
wezwanie

Chrzest św.

w II i IV niedzielę podczas
Mszy św. o godz. 13.00

Wprowadzenie w tematykę Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijań 2021

Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijań w roku 2021 przygotowała Wspólnota Monastyczna z Grandchamp. Temat, który został wybrany, „Trwajcie w mojej miłości a przyniesiecie obfity owoc” zaczerpnięty jest z Ewangelii św. Jana 15,1-17 i wiąże się z powołaniem tej ekumenicznej wspólnoty. Misją wspólnoty, liczącej dziś 50 sióstr, przedstawicielek różnych generacji, tradycji kościelnych, różnych krajów i kontynentów, jest życie modlitwą, gościnnością, praca nad pojednaniem między ludźmi i nad jednością chrześcijan. Swoim darem życia zakonnego siostry dzielą się z odwiedzającymi i wolontariuszami, którzy przybywają do Grandchamp, by tam przeżyć rekolekcje, doświadczyć ciszy, uzdrowienia, czy odnaleźć sens życia. Trzy filary, na których opiera się codzienne życie sióstr – modlitwa, pielęgnowanie życia wspólnotowego i gościnność – stały się podstawą opracowania materiałów na tegoroczny Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijań. „Trwać w miłości Bożej to być połączonym z sobą samym Francuskie słowa oznaczające mnicha i mniszkę (moine/moniale) pochodzą od greckiego pojęcia *μόνο*. *Μόνο* wskazuje na kogoś pojedynczego i samotnego, a jednocześnie wewnętrznie integralnego. Nasze serca, ciała i umysły często są podzielone, pociągane w różne strony. Mnich, czy mniszka pragnie jedności wewnętrznej, zjednoczenia z bliźnim i z Chrystusem. „Trwajcie we mnie, a ja będę trwał w was”, mówi nam Jezus (J 15,4a). Życie w pełni harmonii poprzedza ścieżka akceptowania samego siebie oraz pojednania ze sobą i z innymi. Jezus powiedział do swoich uczniów, „trwajcie w mojej miłości” (J 15,9). On trwa w miłości Ojca (J 15,10) i niczego innego nie pragnie, jak tylko dzielić się z nami tą miłością: „Nazwałem was przyjaciółmi, bo oznajmiłem wam wszystko, co usłyszałem od mojego Ojca” (J 15,15b). Metafora krzewu winnego (J 15,1-5) opisuje to, co dzieje się podczas modlitwy: stajemy się szczepami winorośli, którą jest sam Jezus. Ojciec jako troskliwy gospodarz winnicy, oczyszcza nas, byśmy wzrastali, stawali się jednością i wspólnie oddawali Bogu cześć i chwałę. Trwanie w Chrystusie to wewnętrzna postawa, która z czasem się w nas zakorzenia. Wymaga przestrzeni, aby się rozwijać. Zagrozić jej mogą rozproszenie, hałas i wyzwania codzienności. Dlatego aktualne pozostają słowa Geneviève Micheli, późniejszej matki Geneviève, przełożonej wspólnoty z Grandchamp, napisane w 1938r.: „Czas, w którym żyjemy, są niepokojące, a zarazem wspaniałe. To czasy niebezpieczne, w których brakuje dbałości o duszę, czasy, w których śmiałe ludzkie dokonania wydają się zagrażać duchowości... I myślę, że nasza cywilizacja zgine w tym zbiorowym szaleństwie hałasu i prędkości, w którym żadna istota nie jest w stanie myśleć... Jako chrześcijanie znamy pełną wartość życia duchowego.

Na naszych barkach spoczywa ogromna odpowiedzialność i musimy być jej świadomi – powinniśmy połączyć wysiłki i pomagać sobie nawzajem w tworzeniu narzędzi do utrzymania spokoju, w tworzeniu oaz spokoju, ośrodków, w których dzięki wewnętrznemu wyciszeniu możliwe stanie się odwołanie do stwórczego słowa Bożego. To kwestia życia i śmierci”. Trwać w Chrystusie, aż do wydania owocu „Mój Ojciec będzie uwielbiony przez to, że przyniesiecie obfity owoc” (J 15,8). Nie możemy wydawać owoców w oddzieleniu od winorośli. To tętniące w nas życie Jezusem wydaje owoc. Pozostawanie w miłości Jezusa, pozostawanie gałązką winorośli, pozwala Jego życiu przelazć przez nas przepływać. Jezus zaprasza nas, abyśmy pozwolili, by Jego słowa w nas trwały (J 15,7), a wtedy, o jakkolwiek poprosimy, zostanie spełnione. Za przyczyną Jego słowa wydajemy owoc. Jako pojedyncze osoby, jako wspólnota, jako cały Kościół pragniemy zjednoczyć się z Chrystusem, aby przestrzegać Jego przykazania, byśmy się wzajemnie miłowali, tak jak On nas umiłował (J 15,12). Komunia z Chrystusem wymaga wspólnoty z innymi. Doroteusz z Gazy, mnich z Palestyny żyjący w VI wieku, wyraził to w następujący sposób: „Wyobraźcie sobie okrąg narysowany na ziemi, z zaznaczonym środkiem i promieniami. Wyobraźcie sobie, że ten okrąg to świat, środek to Bóg, a promienie to różne ścieżki lub sposoby życia ludzi. Święci, pragnąc zbliżyć się do Boga, kierują się ku

środkowi okręgu. Kiedy znajdują się wewnątrz – zbliżają się do siebie; a im bardziej zbliżają się do siebie, tym bardziej zbliżają się do Boga. Zrozumcie, że to samo dzieje się odwrotnie, kiedy odwracamy się od Boga i wycofujemy się na zewnątrz. Wtedy staje się oczywiste, że im bardziej oddalamy się od Boga, tym bardziej oddalamy się od siebie, a im

bardziej oddalamy się od siebie nawzajem, tym bardziej oddalamy się również od Boga.” Zbliżanie się do innych, życie we wspólnocie z innymi, może stanowić wyzwanie. Siostry z Grandchamp doskonale je znają. Pomocne dla nich okazuje się nauczanie brata Rogera z Taizé: „Nie ma przyjaźni bez oczyszczającego cierpienia. Nie ma miłości bliźniego bez krzyża. Sam krzyż pozwala nam poznać bezkresną głębię miłości” Podziały wśród chrześcijan, oddalanie się od siebie, są gorszące, ponieważ są także oddalaniem się od Boga. Wielu świadomych tego chrześcijan żarliwie modli się do Boga o przywrócenie takiej jedności, o którą modli się Jezus. Modlitwa Jezusa o jedność jest zaproszeniem, abyśmy się zwrócili do Niego, ku Niemu kierowali i zbliżyli do siebie nawzajem, radując się bogactwem naszej różnorodności. Życie wspólnotowe uczy, że wysiłki na rzecz pojednania są kosztowne i wymagają abyśmy stanowili jedno, tak jak On stanowi jedno z Ojcem, by świat uwierzył (por. J 17,21). Trwać w Chrystusie – by wzrastał owoc solidarności i świadectwa Chociaż jako chrześcijanie trwamy w miłości Chrystusa, żyjemy także w rzeczywistości stworzenia, które wzdycha, czekając na wyzwolenie (por. Rz 8). W świecie jesteśmy świadkami zła, cierpienia i konfliktów. Przez solidarność z tymi, którzy cierpią, pozwalamy, by przepływała przez nas miłość Chrystusa. Misterium paschalne owocuje w nas, gdy ofiarujemy miłość naszym braciom

i siostram i gdy pielęgnujemy nadzieję w świecie. Duchowość i solidarność są ze sobą nierozzerwalnie związane. Pozostając w Chrystusie, otrzymujemy siłę i mądrość, aby przeciwdziałać strukturom niesprawiedliwości i ucisku, aby uznać siebie za braci i siostry oraz być twórcami nowego sposobu życia w poszanowaniu dla całego stworzenia i w komunii z nim. Motto Wspólnoty z Grandchamp (w czasie celebracji ekumenicznej proponujemy wspólne recytowanie tego tekstu), które siostry odmawiają wspólnie każdego ranka, rozpoczyna się od słów „módlcie się i pracujcie, aby Bóg mógł panować”. Modlitwa i życie codzienne mają być ze sobą zjednoczone. Wszystko, czego doświadczamy, ma stać się spotkaniem z Bogiem. Na osiem dni Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan w 2021 roku proponujemy podróż modlitewną:

Dzień 1: Przyjmując wybranie. „Nie wy Mnie wybraliście, ale Ja was wybrałem” (J 15,16a).

Dzień 2: Dojrzewając wewnętrznie. „Trwajcie we Mnie, a Ja będę trwał w was” (J 15,4a).

Dzień 3: Formując jedno ciało. „Abyście się wzajemnie miłowali, jak Ja was umiłowalem” (J 15,12b).

Dzień 4: Modląc się wspólnie. „Nie nazywam już was sługami... Nazwałem was przyjaciółmi” (J 15,15).

Dzień 5: Pozwalając się przemienić słowem. „Wy już jesteście oczyszczeni przez słowo, które do was mówiłem” (J 15,3).

Dzień 6: Przyjmując innych. „Idźcie i przyniescie trwałe owoce” (por. J 15,16b).

Dzień 7: Wzrastając w jedności. „Ja jestem krzewem winnym, wy zaś latoroślami” (J 15,5a).

Dzień 8: Jednając się z całym stworzeniem. „Aby moja radość była w was i aby wasza radość była pełna” (J 15,11).

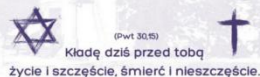
/Rada ds. Ekumenizmu Konferencji Episkopatu Polski i Polska Rada Ekumeniczna/

Refleksja na II Niedzielę Zwykłą

Kiedy oglądamy film lub czytamy książkę, od ich autorów wymagamy profesjonalizmu. Kiedy poznajemy nową osobę, staramy się jak najwięcej o niej się dowiedzieć, aby zawiązać trwałe relacje. Dwaj uczniowie Jana Chrzciciela zaciekawieni postacią Jezusa, którego Prorok przedstawia jako „Oto Baranek Boży” podchodzą do Niego i zadają pytanie: „Nauczycielu, gdzie mieszkasz?” Myślę, że w tym momencie odpowiedź Pana Jezusa przeszła ich najśmielsze oczekiwania, bo zamiast podania adresu, zaprasza ich do siebie. Dzisiejsza Ewangelia pięknie pokazuje nam, jak Pan Jezus oczekuje od nas, abyśmy Go poznali. Jeżeli nam się to uda, poznamy gdzie jest Jego dom.

/ks. Mariusz/

Obchody Dnia Judaizmu w Kościele katolickim sprowadzają się do tego, aby przybliżyć katolikom wspólne źródła, z których wyrasta judaizm i chrześcijaństwo, i jednocześnie przedstawić to,

jak judaizm postrzega godność człowieka, wartość życia ludzkiego i przeznaczenie człowieka – powiedział bp Rafał Markowski, przewodniczący Komitetu Konferencji Episkopatu Polski ds. Dialogu z Judaizmem z okazji przypadającego 17 stycznia XXIV Dnia Judaizmu w Kościele katolickim w Polsce. Odnosząc się do genezy Dnia Judaizmu, bp Markowski stwierdził, że należy cofnąć się do Soboru Watykańskiego II. „W ramach *aggiornamento*, które podjął papież Jan XXIII, pojawił się dokument *„Nostra aetate”* o stosunku Kościoła do religii niechrześcijańskich. Dokument ten uświadamia nam, że w momencie gdy Chrystus wkroczył w historię świata, nie był to świat bezreligijny. Istniały takie systemy jak hinduizm, buddyzm czy judaizm” – przypomniał bp Markowski. Bp Markowski zaznaczył, że na przestrzeni dwóch tysięcy lat Kościół dojrzał, by określić swój własny stosunek wobec systemów religijnych, które współistnieją we współczesnym świecie. „Dokument *„Nostra aetate”* przyznał, że w religiach niechrześcijańskich znajdują się elementy prawdy i dobra. Było to ważnym krokiem w kierunku stworzenia płaszczyzny do prowadzenia dialogu” – stwierdził. Przewodniczący Komitetu KEP ds. Dialogu z Judaizmem podkreślił, że w tym kontekście relacje z judaizmem są czymś wyjątkowym. „Należy pamiętać, że pierwotny Kościół wyrasta z judaizmu, to są nawrócenie Żydzi. A zatem początki Kościoła i więzi, które zostały stworzone u jego podstaw, sprawiają, że są to systemy religijne bardzo mocno ze sobą splecione historycznie”. Bp Markowski przypomniał, że temat relacji z judaizmem odnajdujemy po Soborze Watykańskim II w nauczaniu Pawła VI, Jana Pawła II, Benedykta XVI i Franciszka. „Pozwala to zrozumieć pewną specyfikę Kościoła, który wyrasta w łonie judaizmu. Niektórzy widzą w tym formę pewnej kontynuacji, a więc spełnienia zapowiedzi mesjańskich, chociaż oczywiście Żydzi to widzą inaczej. I tutaj dochodzimy do momentów trudnych w tym dialogu. Dialog ten jest jednak absolutnie konieczny, gdyż dokonuje się na różnych płaszczyznach. To nie jest jedynie doktryna; są to zagadnienia natury moralnej, społecznej; jest to również próba obrony wspólnych wartości” – podkreślił. Bp Markowski wskazał również na cel tego Dnia. „W tym wypadku obchody Dnia Judaizmu w Kościele katolickim sprowadzają się do tego, aby przybliżyć katolikom wspólne źródła, z których wyrasta judaizm i chrześcijaństwo, i jednocześnie przedstawić to, jak judaizm postrzega godność człowieka, wartość życia ludzkiego i przeznaczenie człowieka” – powiedział bp Rafał Markowski.

/BP KEP/

Ogłoszenia duszpasterskie

Z KLENDARZA LITURGICZNEGO

Patron chorych, ubogich i emigrantów

1. Jutro rozpoczynamy Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan.
2. Zachęcamy do nabywania prasy katolickiej. W zakrystii są do nabycia: "Gość Niedzielny" i "Niedziela". Za ławkami na stoliku wyłożony jest nowy numer naszego parafialnego tygodnika "Florianus".

Biografowie, próbując zobrazować życie duchowe świętego, określali go jako „homo marianus” („człowieka maryjnego”), wiernego syna Kościoła, opiekuna ubogich, gorliwego pasterza dusz czy też miłośnika Najświętszego Serca Jezusowego.

Za hasło swojego życia, które poświęcał dla chwały Bożej i zbawienia dusz, obrał on zawołanie: „Wszystko dla Najświętszego Serca Jezusowego przez Niepokalane Ręce Najświętszej Maryi Panny”. Józef urodził się 17 stycznia 1842 roku w Korczynie koło Krosna (Polska) w rodzinie Wojciecha i Marianny, średniozamożnych rolników. Jeszcze przed urodzeniem został ofiarowany Najświętszej Maryi Pannie przez swoją pobożną matkę. Wzrastał w głęboko religijnej atmosferze. Od szóstego roku życia był ministrantem w kościele parafialnym. Po ukończeniu szkoły wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu. W 1864 roku przyjął święcenia kapłańskie, a po nich przez półtora roku był wikariuszem w Samborze. Lata 1865-1868 spędził w Rzymie, odbywając studia doktoranckie jednocześnie na dwóch kierunkach: prawie kanonicznym i teologii. Głębokie życie wewnętrzne oraz analiza dzieł ascetyków zaowocowały pracą pod tytułem „Życie duchowe, czyli doskonałość chrześcijańska”. Przez dziesiątki lat aktywnie korzystali z niej zarówno kapłani, jak i osoby świeckie. Z Wiecznego Miasta oprócz pogłębionej wiedzy wyniósł wielką miłość do Kościoła i papieżstwa. Po powrocie do kraju był wykładowcą w seminarium przemyskim, profesorem i rektorem Uniwersytetu Jagiellońskiego. Oprócz tego aktywnie zajmował się działalnością kościelno-społeczną. Był bardzo gorliwy i roztropny w podejmowaniu ważnych przedsięwzięć, miał doskonałą pamięć. Jednym z wielu dowodów jego pracowitości jest bogata spuścizna pisarska: dzieła teologiczne, historyczne oraz książki z dziedziny prawa kanonicznego, podręczniki, modlitewniki, listy pasterskie, mowy i kazania. Odnaczał się gorliwością i szczególnym nabożeństwem do Najświętszego Sakramentu, do Serca Bożego i Najświętszej Maryi Panny. W 1894 roku założył w Krakowie Zgromadzenie Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego (sercanki), którego celem jest rozszerzanie Królestwa Serca Bożego na świecie. W 1899 roku został biskupem pomocniczym, a rok później ordynariuszem diecezji przemyskiej. Jako gorliwy pasterz dbał o świętość ludu wiernego. Natchnienie i moc do pracy apostołskiej czerpał z Najświętszej Ofiary i gorącej modlitwy. Przedmiotem jego szczególnej troski było życie ubogich i chorych. Skąpy dla siebie, hojnie wspierał wszelkie dobre i potrzebne inicjatywy. Ubolewał nad krzywdą robotników, dużo czasu poświęcał problemowi emigracji i alkoholizmu. Zmarł w Przemyślu 28 marca 1924 roku w opinii świętości. Beatyfikowany został w 1991 roku, kanonizowany w 2003 roku. Relikwie świętego znajdują się w przemyskiej katedrze. Kościół wspomina św. Józefa Sebastiana Pelczarskiego 19 stycznia /**ks. Yuri Martinovich** /

W ostatnim czasie z naszej wspólnoty parafialnej odeszli:

+ Maria Jolanta Białowás
+ Mieczysław Zienkiewicz
+ Halina Stanisława Kuprjanis
+ Zofia Kwiecińska
+ Adam Jan Krupa

Tweet od Papieża:

Jesteśmy nosicielami wielkiego bogactwa, które wynika z tego, kim jesteśmy: z życia otrzymanego, z dobra, które w nas jest, z nienaruszalnego piękna, w które Bóg nas wyposażył, ponieważ jesteśmy na Jego obraz, każdy jest cenny w Jego oczach, jedyny i niezastąpiony w historii.

Kilka słów od Prymasa Tysiąclecia

Kto nie chce być bohaterem świętości, ten staje się tchórzem grzechu

Redakcja: ks. Mariusz Białęcki
Korekta: ks. Wojciech Koszutski

Nr. konta parafialnego:
51-9291-0001-0097-6464-2000-0010